

Sērijā par inspektoru Ādamu Foliiju izdoti darbi:

- Kāds no savējiem, 2020
 - Tumsā, 2020
-

Karai Hanterei piemīt reti sastopams talants! Romāns “Tumsā” atsauc atmiņā Hičkoka labākos darbus, kuros negaidīti pavērsieni seko cits citam elpu aizraujošā tempā.

Daily Mail

Atceliet visus plānus! Jūs nespēsiet nekur doties, iekams nebūsiet pabeiguši lasīt Karas Hanteres grāmatu “Tumsā”! Šis spriedzes piesātinātais un atjautīgais romāns, kurā darbojas rūpīgi izvēlēti varoņi, iepriecinās ikvienu kriminālā žanra fanu.

Emīlija Koha, rakstniece

Nervus kutinoši... Izveicīgi... Autores meistarīgi radītā pārliecība pēc vairākiem pārsteidzošiem sižeta līkločiem tiek sagriezta otrādi, un lasītājs atkal ir neziņā.

Sunday Times

Spriedzes piesātināts manipulāciju un nodevības pētījums... Spēcīgs psiholoģiskais trilleris ar pārliecinoši izstrādātiem tēliem, meistarīgi slēptiem atrisinājumiem, kas noteikti uzrunās arī T. Frenčas detektīvromānu fanus.

Booklist

CARA HUNTER

IN THE DARK

KARA HANTERE

TUMSĀ

No angļu valodas tulkojusi
Silvija Brice

821.111-31

Ha 466

Cara Hunter
IN THE DARK

Copyright © Cara Hunter, 2018

Vākam izmantots attēls © istockphoto.com

Arņa Kilbloka vāka dizains

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Silvija Brice, 2020

© Mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8732-5

Veltīts *Burke and Heath*
Par daudzām laimīgām dienām

Prologs

Viņa atver plakstiņus tumsā, kas ir tik blīva, it kā acis būtu aizsietas. Gaiss ir smags, mitrs un sastāvējies, to sen neviens nav elpojis.

Gausi pamostas pārējie jutekļi. Pilošs klusums, aukstums, dvaka. Pelējums un vēl kaut kas cits, ko viņa pagaidām neprot noteikt, kaut kas dzīvniecisks un smirdīgs. Viņa pakustina pirkstus, jūt zem dzīnsiem granti un mitrumu. Un sāk atcerēties – kā nokļuvusi šeit, kāpēc tā noticis.

Kā gan viņa varējusi būt tik dumja.

Viņa apvalda svilinošo panikas uzplūdu un mēģina uzslieties sēdus, taču tas neizdodas. Viņa dziļi ievēl elpu un iekliedzas, no sienām atlec atbalss. Viņa kliedz, kliedz un kliedz, līdz sāk sāpēt rīkle.

Taču neviens nenāk. Jo neviens nevar dzirdēt.

Viņa atkal aizver acis un jūt, kā pār vaigiem rit karstas dusmu asaras. Viņu stindzina sašutums un aizvainojums, un viņa tikpat kā neapzinās neko citu, līdz ar šausmām sajūt, ka ādai pieskaras pirmās mazās, asās ķepas.

Kāds taču ir teicis, vai ne, ka aprīlis ir nežēlīgākais mēnesis. Nu, lai vai kurš to būtu teicis, viņš nav bijis kriminālpolicists. Nežēlība var izpausties jebkurā brīdī – es zinu, esmu to redzējis. Taču aukstums un tumsa kaut kādā ziņā atņem tai daļu skaudruma. Saules gaisma, putnu dziesmas un zilās debesis var pastiprināt brutalitāti, ko pieredzam savā darbā. Varbūt tāpēc, ka kontrasts starp nāvi un cerību ir tik spilgts.

Šis stāsts sākas ar cerību. Pirmais maijs: pirmā istā pavasara diena. Un, ja kādreiz esat bijuši Oksfordā, tad zināsiet: šī pilsēta ir viss vai nekas. Lietum līstot, akmens mūri ir čuru krāsā, toties gaismā, kad koledžu ēkas izskatās kā izgremtas no mākoņiem, pasaulē nav skaistākas vietas. Un es esmu tikai cinisks, vecs policists.

Oksfordas Maija rīta svētkos – jā, tad pilsēta ir sevišķi ekscentriskā un sevišķi izaicinoši demonstrē savu patību. Pagānisms, kristietība un mazliet neprāta sajaucas kopā, un lielākoties ir grūti noteikt, kas ir kas. Saullēktā torņa galā dzied kora zēni. Leijerkastnieki drūzmējas ap diennakts burgeru furgoniņiem. Krogī veras vaļā sešos rītā, un puse visu studentu ir pilnā vēl kopš iepriekšējā vakara. Ielās masveidā iznāk pat Ziemeļoksfordas rātnie pilsoņi ar ziediem matos (un jūs domājat, ka es jokoju). Pērn šajos svētkos piedalījās vairāk nekā divdesmit pieci tūkstoši cilvēku. Viens puisis bija pārgērbies par koku. Manuprāt, aina jums ir skaidra.

Tāpēc – groz, kā gribi, – tā ir svarīga diena policijas kalendārā. Tomēr tiem policistiem, kuriem šajā dienā jāstrādā, ir paveicies. Var būt grūti sākt darbu tik agri, toties nepatīkšanas gadās reti, un mūs cienā ar kafiju un šķiņķmaizēm. Vismaz cienāja pēdējā reizē, kad es tur patrulēju. Bet tolaik es strādāju uniformā un vēl nebiju kļuvis par kriminālpolicijas inspektoru.

Taču šogad ir citādi. Šogad problēmas sagādā ne tikai agrais darba dienas sākums vien.

* * *

Marks Sekstons piebrauc pie mājas, nokavējies gandrīz par stundu. Bija paredzējis, ka tagad, no rīta, ceļš būs brīvs, taču satiksme uz M40 šosejas ir bijusi blīva, sastrēgums izveidojies arī visas Banberīroudās garumā. Un, kad viņš nogriežas Framptonroudā, to ir aizšķērsojusi kravas mašīna. Sekstons nolamājas un ieslēdz atpakaļgaitā, iekaucoties *Cayenne* riepām. Tad atgrūž vaļā mašīnas durvis un izkāpj, tik tikko netrāpīdams vēmekļu pelķē uz asfalta. Viņš ar riebumu skatās lejup un pārlicinās, vai kurpes palikušas tīras. Kas šorīt lēcīs šai sasodītajai pilsētai? Viņš aizslēdz mašīnu, pieiet pie namdurvīm un sāk rakņāties pa kabatām, meklēdams atslēgas. Vismaz sastatnes beidzot ir novāktas. Īpašuma iegādes process ir bijis daudz ilgāks, nekā cerēts, tomēr, ja paveiksies, ap Ziemassvētkiem tas tiks pabeigts. Viņš ir zaudējis izsolē, mēģinādams nopirkt māju Vudstokroudās galā, un ir bijis spiests piesolīt augstāku cenu, lai varētu iegādāties šo, taču, kad remonts būs pabeigts, šī māja būs veselu bagātību vērtā. Nekustamo īpašumu tirgus lāgiem šķiet mīnājamies uz vietas, tomēr, pateicoties ķīniešu un krievu investoriem, īpašumu cenas šajā pilsētā nekrītas. Māja atrodas tikai stundas brauciena attālumā no Londonas, un trīs kvartālus tālāk ir privātskola, kur mācīties zēniem. Viņa

sievai nepatika doma par dvīņu māju, taču Sekstons teica: nu paskaties taču, sasodīts, tā ir milzīga! Autentisks Viktorijas laika stils, četri virszemes stāvi un viens pazemes stāvs, kurā viņš plāno ierīkot modernu vīna pagrabu un mājas kinozāli (sievai viņš vēl nav to pateicis). Un kaimiņos dzīvo tikai kaut kāds vecs kraķis, kurš diez vai bieži rīkos ballītes līdz rīta gaismai, vai ne? Viņa dārzs gan ir aizaudzis, bet no tā taču var norobežoties ar treliņiem. Dārza dizainers ieminējās par koku dzīvzogu. Tas maksātu apaļu summu, toties kalpotu par drošu aizsegu. Taču tas nenovērsīs līdzīgu problēmu fasādes pusē. Sekstons paskatās uz rūsējošo *Ford Cortina*, kas stāv, uzlikta uz ķieģeļiem pie 33. nama, un uz trim divriteņiem, piekēdētiem pie koka; uz trūdošu koka palešu kaudzi un melniem plastikāta maisiem, no kuriem uz ietves izbirušas tukšas alus skārdenes. Tas viss tur bija arī pirms divām nedēļām, kad viņš atbrauca šurp iepriekšējo reizi. Viņš bija iespraudis durvis zīmīti ar lūgumu, lai vecais kraķis aizvāc savus atkritumus. Tas, protams, nav izdarīts.

Durvis atveras, tajās stāv Sekstona arhitekts Toms Naits ar projektu rituli rokā. Viņš plati smaida un ar mājienu aicina savu klientu ienākt.

“Mister Sekston, prieks jūs redzēt. Manuprāt, jūs būsiet apmierināts ar to, kā mēs virzāties uz priekšu.”

“Tā es ceru gan,” Sekstons ironiski attrauc. “Šis rīts vairs nevar kļūt daudz sliktāks.”

“Sāksim ar augšējo stāvu.”

Abi vīrieši dodas augšup pa kāpnēm, soļi dun uz koka pakāpieniem. Augšā ar pilnu jaudu skan vietējais radio, gandrīz visās istabās rosās strādnieki: divi apmetēji augšējā stāvā, santehniķis vannas istabā, logu restaurācijas speciālists pie bīdāmajiem logu rāmjiem. Viens vai divi strādnieki paraugās uz Sekstonu, bet viņš vairās sastapt šos skatienus. Paņēmis planšetdatoru, viņš atzīmē katru darba procesu un uzdod jautājumus par vairumu no tiem.

Visbeidzot viņi nonāk piebūvē, kur ir nojaukts vecais ķieģeļu mūris un tā vietā tiek būvēta liela telpa no stikla un metāla divu stāvu augstumā. Aiz kokiem, kas norobežo nolaidenā dārza galu, var saredzēt elegantos 18. gadsimta namus Kre-sentskvērā. Sekstons būtu vēlējies iegādāties kādu no tiem, bet, kopš viņš nopircis šo māju, tirgus cenas ir cēlušās par pieciem procentiem, tāpēc viņš nesūdzas. Viņš liek arhitektam parādīt virtuves projektu (“Ak kungs, un tas ir viss, ko var dabūt par sešdesmit tūkstošiem? Pat trauku mazgājamo mašīnu nav pie-metuši klāt!”), pēc tam pagriežas, meklēdams durvis, kas ved uz pagraba kāpnēm.

Naits izskatās drusku tramīgs.

“Nupat grasījos tam pievērsties. Pagrabā ir neliela aizķer-šanās.”

Sekstons piemiedz acis. “Ko nozīmē *aizķeršanās*?”

“Vakar man piezvanīja Trevors. Ir radusies problēma ar abu māju starpsienu. Iespējams, būs nepieciešama juridiska vieno-šanās, pirms drīkstēsīm ķerties sienai klāt, jo viss, ko darīsim, ietekmēs arī kaimiņu māju.”

Sekstons saviebjas. “Velnš parāvis, mēs nedrīkstam iesaistīt tos nolādētos advokātus! Kas tur ir par problēmu?”

“Strādnieki ir sākuši ņemt nost veco apmetumu, lai varētu instalēt jaunus kabeļus, un izrādās, ka daļa mūra ir visai sliktā stāvoklī. Dievs vien zina, cik ilgi misis Pārdjū nebija spērusi kāju pagrabā.”

“Vecā muļķe,” Sekstons noņurd, un Naits nolemj ignorēt šo piezīmi. Viņa darbs šeit ir ļoti ienesīgs.

“Vārdu sakot,” viņš turpina, “diemžēl viens no puisiem sākumā neapjēdza, ar ko viņam darīšana. Bet neraizējieties, rītdien ataicināsim nesošo konstrukciju speciālistu...”

Bet Sekstons jau spraucas viņam garām. “Sasodīts, es gribu redzēt pats.”

Spuldze virs pagraba kāpnēm nespodri mirgo, kad abi kāpj lejup. Pagrabā dvako pēc pelējuma.